

En uimodståelig feberdrøm

Foto: Wikimedia Commons

ANMELDELSE / 20.11.23

'Rød sol' er fed og sanselig prosa, man bliver så dejligt mæt af at læse

Anna Schmidt Andersen

Del artikel: [f](#) [t](#)

»Hun lægger hånden på disken og beder om et halvt kilo oksekød.« India køber kødet selv, hun køber vinen selv, hun køber blomsterne selv, når hun som en anden Mrs. Dalloway går rundt i storbyen og forbereder aftenens selskab. Dog er der kun to personer til stede denne aften; India og hendes kæreste Kallas, der bor sammen i en lejlighed i et af den unavngivne storbys højhuse. Der går ikke mange sider, før man er blevet lullet ind i Indias verden, der fremstår som en flakkende, feberagtig drøm fyldt med gådefulde sansninger og mennesker, der ligesom bare findes. Der er ikke megen køkkenbordsrealisme at komme efter, selvom karaktererne udelukkende beskæftiger sig med hverdagsting; de køber ind, laver mad, tager tøj på, går en tur, tager på arbejde. Alle dagligdagens sysler er druknet i Johanne Lykke

Naderehvandis svært vanedannende og sanselige prosa, hvor nelliker fx er »underdanige« og »hysterisk grønne«, mens blæsten flyger gennem gaderne »som en rastløs og blodtørstig ungdomsbande«. I dette stemningsmættede og poetiske univers er der under ingen omstændigheder nogen, der spiser leverpostej, piller næse eller ligger i sengen og dødsscroller på Instagram om morgenen. Teksten emmer som af en varm drøm eller en gammel parfume og er ganske enkelt helt uimodståelig.

“ **Det er et nærmest rituellet sprog, der stædigt messer følelserne frem i læseren**

India og Kallas, der har kendt hinanden i syv år, er enige om, at de ikke ønsker børn. Præcis hvorfor klarlægges ikke fuldstændigt, men flige af barndomstraumer blotlægges i løbet af værket, og vi må forstå, »at verden ikke har brug for flere fædre«. Alligevel er børn, eller måske barndommen som et mere abstrakt koncept, hele tiden til stede. Først på metaplan, når de forskellige karakterer fortæller anekdoter fra deres barndom, og senere når Kallas' barndomsveninde Desma fortæller om sit meget turbulente og ulykkelige forhold til sin voksne søn, som hun fik i en meget tidlig alder. Derudover optræder børn helt konkret i baggrunden af fortællingen, blandt andet da India og Kallas rejser med tog ud til Desma, som bor i et stort hus ved havet sammen med sin mand Lafayette. På rejsen iagttager India tre børn lege i toget, og senere ser hun dem på gaden. Efter en mand nær er druknet i havet, dukker de tre drenge fra toget senere op på Desmas dørtærskel, tilsyneladende nærmest dumpet ned fra himlen og uden noget sted at høre til. Helt i værkets ånd er der naturligvis tale om nogle ret sære børn, og særligt den ældste kommer med mere komplicerede udsagn end oraklet i Delfi. De er lidt uhyggelige, og de leger lege som »katastrofe« eller »børnehospital«. De tre børn falder dog hurtigt til i huset, og da en storbrand lægger beslag på alle myndighederne, bliver dagene i børnenes selskab langsomt til uger, og de voksne knytter sig til børnene. Tekstens store spørgsmål er naturligvis: hvor kommer børnene fra, og kan de få lov at blive?

I grunden er de spørgsmål ikke særligt interessante at svare på, særligt ikke her, da der gerne skal efterlades lidt spænding til den kommende læser. Plottet driver langsomt, for nogle muligvis for langsomt, fremad, det kan på en pæn måde beskrives som dunkelt og dragende, og på en knap så pæn måde som nærmest ikke tilstedeværende. Sproget er så til gengæld en kraft i sig selv, det er voldsomt og frodigt, altid til stede i forgrunden, så plottet selv træder i baggrunden. Det er et nærmest rituellet sprog, der stædigt messer følelserne frem i læseren. Eneste milde irritationsmoment er Indias evige bemærkninger om, at hun "ser det ske" eller hun

"vil se det ske". Denne form for accentuering af fortællerens åbenbart særlige observante karakter gentages for hyppigt og giver teksten et lidt selvhøjtideligt præg, som den kun lige akkurat kan bære. Ellers: Fed og sanselig prosa, som man bliver både mæt og udfordret af at læse.

Del artikel: [f](#) [t](#)

ANNONCE

Mest læste

KULTUR — KRITIK

Menneskeslægtens smerte

I en bemærkelsesværdig dobbeltudgivelse præsenteres to parallelle vidnesbyrd, der viser 2. Verdenskrigs rædsler fra hvert sit udgangspunkt: Den, der overlever, men tilintetgøres i...

KULTUR — KRITIK

Det levendes myldrende flimmer

Med udstillingen og det boglange essay 'Efter naturen', værger forfatter Josefine Klougart for den skønne tænkning og æstetikken som livsnødvendig erfaringsform, der under de rette omstændigheder kan...

SAMFUND — KOMMENTAR

Kongen er folket

Selve den danske folkesjæl er på spil, når Kronprins Frederik på søndag bliver til Kong Frederik 10. og skal vælge sit valgsprog. De royale eksperter spår, at 'folket' bliver en del af det nye slogan...

KULTUR — KRITIK

At skulle rumme to livsspor i sig

Værkerne 'Chellam' og 'Citronbjerget' giver nyt sprog til den sorg, man som adopteret bærer rundt på. Nænsomt skaber de et sprog for den tabte livsbane, man pludselig rives væk...